

Αλφόνς ντε Λαμαρτίν

Η λίμνη

Μετάφραση: Αριστοτέλης Βαλαωρίτης

Πάντα λοιπόν θα τρέχομε προς άγνωστο ακρογιάλι,
θα καταποντιζόμαστε στου τάφου τη νυχτιά,
χωρίς ποτέ έν' απάνεμο μέσ' στην ανεμοζάλη,
ούτ' ένα καταφύγιο στη βαρυχειμωνιά!

Κοίταξε, λίμνη, κοίταξε! Δεν έκλεισ' ένας χρόνος
πο 'παιζε με το κύμα σου χαρούμενη, τρελή,
και τώρα, τώρα ο δύστυχος, κάθομαι, λίμνη, μόνος
στην πέτρα εδώ, όπου πάντοτε μας έβλεπες μαζί.

Καθώς και τώρα, εμούγκριζες και τότε αγριεμένη
κι εξέσχιζες τα στήθη σου στου βράχου τα πλευρά,
ανήσυχη παράδερνες στην άκρη, θυμωμένη,
κι εράντιζες τα πόδια της με τον αφρό συχνά.

Θυμάσαι, λίμνη, μόνοι μας μια νύχτα εγώ κι εκείνη
ελάμναμε άφωνοι οι φτωχοί στα κρύα σου νερά•
τ' αγέρι δεν ανάσαινε, είχες κι εσύ γαλήνη,
στον ύπνο σου δεν άκουες παρά τα δυο κουπιά.

Μεμιάς τραγούδι ουράνιο, πρωτάκουστο, δροσάτο,
το γέρο τον αντίλαλο τριγύρω μας ξυπνά•
έμειν' ευθύς παράλυτο το κύμα σου το αφράτο
και τέτοια λόγια ακούστηκαν -Θυμάσαι; - αρμονικά:

«Δίπλωσε, Χρόνε, δίπλωσε τ' ακούραστα φτερά σου,
ώρες γλυκιές, μην τρέχετε, σταθείτε μια στιγμή,
κι εσύ μη φεύγεις, νύχτα μου, με την αστροφεγγιά σου•
τώρα που ζευγαρώσαμε είν' εύμορφη η ζωή.»

Του κόσμου αυτού τα βάσανα, την ερημιά, τη φτώχεια
θέλουν να φύγουν άμετροι• γι' αυτούς γοργά γοργά,
Χρόνε μου, πέτα κι άφησε στου έρωτα τα βρόχια
τα δυο μας να χορτάσομε τόσο γλυκιά σκλαβιά.

Του κάκου! Οι ώρες φεύγουνε. Κανείς δε με προσμένει...
Κανείς δε μ' ακουρμαίνεται... Η νύχτα είναι σκληρή...
Αχνίζουν τ' άστρα, χάνονται... Κρυφά κρυφά προβαίνει
τ' άσπλαχνο γλυκοχάραμα... Λυπήσου μας, αυγή!...

Του κάκου! Όλα ξεγέλασμα, είν' όνειρα και πλάνη·
ζωή μας είν' η αγάπη μας και μοναχή χαρά.
Ας μη ζητούμε ανύπαρκτο στον κόσμο άλλο λιμάνι·
του Χρόνου η άγρια θάλασσα δεν έχει ακρογιαλιά.

«Χρόνε ζηλιάρη, δύστροπε! Πτε μου, γιατί να σβηώνται,
σαν αστραπή να φεύγουνε οι ώρες της χαράς,
καθώς πετούν και φεύγουνε χωρίς να λησμονιώνται
κι οι μαύρες κι οι ολόπικρες στιγμές της συφοράς;

»Απ' τη βαθιά την άβυσσον οπού μας καταπίνει,
απ' την αιωνιότητα οπού μας πλημμυρεί
τίποτε, Χρόνε, τίποτε στο φως δεν αναδίνει,
δεν ξεφυτρώνει τίποτε... όλα τα τρως εσύ.

«Λοιπόν, απ' όσα εχάρηκα δε θ' απομείνει τρίμμα,
δεν θε ν' αφήσω τίποτε σ' αυτήν τη μαύρη γη!
Απ' το γοργό μας πέρασμα δεν είναι τάχα κρίμα
να μη σωθεί ένα πάτημα, ω Χρόνε αδικητή;..»

Ω λίμνη, ω βράχοι μου άφωνοι, ω σεις, σπηλιές και δάση,
που βλέπετε τον πόνο μου, μια χάρη σας ζητώ:
εσείς οπού δε σκιάζεσθε κανείς να σας χαλάσει,
ποτέ μη μας ξεχάσετε, στο μνήμ' αν πάω κι εγώ.

Κι όταν σε δέρνει ο σίφουνας, κι όταν βαθιά κοιμάσαι,
ω λίμνη μου αφροστέφανη, να μη μας λησμονείς·
εσύ είδες την αγάπη μας και μόνη εσύ θυμάσαι
πώς άναφταν τα στήθη μας, και θα μας συμπονείς.

Θέλω τα πεύκα, τα έλατα, οι βράχοι, η ρεματιά σου,
τ' αφρού σου το μουρμούρισμα, τ' αντίλαλου η φωνή,
τα δροσερά σου σύγνεφα, τ' αγέρι, η καταχνιά σου,
η βρύση, ο καλαμιώνας σου, το χόρτο, το πουλί,

τ' άστρο τ' ασημομέτωπο, η μυρωδιά που χύνει
το γαλανό το κύμα σου, ω λίμνη μου γλυκιά,
ό,τι στην πλάση έχει αίσθηση, πνοή, νοημοσύνη,
όλα να λένε: «Αγάπησαν, τα μαύρα, φλογερά!»